

Szendi Horváth Éva

Hetedik alkalommal

– egy zalai művésztelepen

Zalaszentgyörgy Község Önkormányzata, a Buday Közhasznú Alapítvány és a Buday Art Galéria összefogásának köszönhetően először hét éve indult útjára a Zalaszentgyörgyi Nemzetközi Művésztelep. A faluból már kezdetben is sokan álltak a kezdeményezés mellé és mindenki a maga módján támogatta az akciót. Volt, aki tíz tojást hozott, mások mézzel, gyümölcscsel, néhány tálca süteménnyel járultak hozzá a napi ellátmányhoz, egyesek pedig esti bográcslásra hívták meg a vállalkozó kedvű művészeket. Ma már nemcsak a zalaszentgyörgyiek szponzorálják a tábort. A kvalitásos alkotóknak és műveiknek köszönhető, hogy többek közt már a Zalaegerszegi Önkormányzat is részt vállalt a támogatásban. A Kultúrházban lakó és a nagyteremben dolgozó művészek szeretettel fogadják a helyi ismerősöket és a környékről érkező érdeklődőket. Sőt! Az elmúlt évek alatt a szervezők minden alkalommal gyermek-rajzversenyeket is hirdettek. A gyerekek a műfaj igazi nagyjai társaságában készíthetik el a munkáikat, a legjobbak pedig komoly jutalomban részesülnek.

A családja testi-lelki biztonságát óvó, féltő Buday Mihály festőművész a délszláv háború idején hagyta el a Vajdaságot. Az abszolút bizonytalanságot választó menekültet szerencsére Zalaegerszegen befogadták, hamar kapott tanári állást és képeivel a műértő gyűjtők körében is elismerést szerzett. Rövid ideig tartó keresés után Zalaszentgyörgyön végre megtalálta azt a helyet, ahol valódi otthonra, inspiratív környezetre lelt. Buday már a vajdasági Zentán is működtetett egy művészeket tömörítő kört. Az Art 90 elnevezésű csoportot Balla Mátyás barátjával hozta létre, melyhez a törekeny béke

Buday Mihály
festőművész

idején egyre többen csatlakoztak. Balla, a kiváló festőművész és zseniális szervező sikeres kiállításokat hozott tető alá és a körnek hamar híre ment. Amikor Buday áttelepült Magyarországra, kettőjük barátsága megmaradt és Balla már a bagodi, később pedig a zalaszentgyörgyi művésztelep létrehozásában is közreműködött. Az természetes volt számukra, hogy elsősorban az általuk nagyra becsült vajdasági alkotókat hívják meg, ám évről-évre egyre jobban megismerték a hazai kollégákat is.

A művésztelep egyik alapító atyja, Balla Mátyás öt évvel ezelőtt távozott az élők sorából. Barátai, művésztársai őrzik emlékét. Bogdan Tomasevszki ukrán szobrászművész portréja pedig megörökítette egyéniségét, mely a zalaszentgyörgyi közös műteremben kapott helyet.

Az idei, a hetedik alkalomra verbuválódott csapat „véletlenül” kétszer hét, illetve plusz egy főből: az

állandóan rohanó főszervezőből, Buday Mihályból állt. A legrégebbi, vajdasági és hazai részvevők mellett most is érkeztek új táborlakók. Mint pálya szélén örömködő, a művészek által elfogadott és elfogult tudósító bátran nélkülözhetek bármiféle sorrendiséget. Ám úgy érzem, hogy krónikámat mindenképpen a „törzsgárda-tagokkal”, a vajdaságiakkal kell kezdenem. Remete István és Kovács Károly a klasszikus tájképfestés képviselői, akiknek a lelke mélyén állandóan ott kavarg a szülőföld minden szépsége.

A rengeteg élményt évről-évre képesek olyan „ütős” képpé fogalmazni, mely mindig megragadja a szemlélőt. Slajf Sándor Újvidékről érkezett. Ő egy igazi „all round painter”, aki minden technikában és stílusban abszolút otthon van. A ciklusokban építkező művész festett már szelíd tájképeket, pusztuló tanyákat, ágaskodó lovakat, sosem volt gépeket és holdbéli robotokat, illetve mosolygó bohócokat egyaránt. Az utóbbi időben ezeket a témákat gyakran egy alkotáson belül is felmutatja. A művésztelep örök jelszava: Többet adni, mint

kapni. Slajf Sándor az idén megfestette a település védőszentjét, a Sárkányölő Szent Györgyöt. A képet a zalaszentgyörgyi katolikus templomnak ajándékozta.

Az egyik alapító atya fia, a Zwara művésznéven ismert Balla Ákos évek óta visszajár Zalaszentgyörgyre. A Zentán élő és bútortervező designerként is elismert fiatal festőművész alkotásai a legmodernebb absztrakt irányzatot képviselik. A mozgásfázisokat geometrikus módon ábrázoló képei szinte magukkal sodorják a nézőt. Az idén igen nagy feladatra vállalkozott. Feltekerhető díszletként egy óriás méretű triptichont festett ajándékba a Kultúrház számára, melyen Zalaszentgyörgy nevezetességeit örökítette meg. Az idei telep újonca, Kovács Sándor volt, aki szintén a Vajdaság szülötte, de már évek óta Magyarországon él. Képeivel az impresszionista hagyományok egyik kiemelkedő őrzőjének és továbbélőjének számít. A Békés megyei „különítmény”, Várkonyi János és Csuta György szintén évek óta jár Zalaszentgyörgyre. A Békéscsabán élő és alkotó Várkonyi nagy szakmai

tudásról árulkodó, szelíden mesélő képei számos hazai és külföldi otthonban megtalálhatóak. Várkonyit a boldog békeidők világa, Ady, Krúdy írásai éppúgy megihletik, mint a napjainkban zajló, figyelemreméltó események. Békés város friss díszpolgára, Csuta György tüzes színekkel festett képei mindig elbűvölik a szemlélőt. Nem véletlen, hogy a művészkörökben közismert, híres Csuta-sárga róla lett elnevezve. Az idén a mozdulatok vászonra álmodása jegyében dolgozott: keze alól számos, táncosokat ábrázoló festmény került ki. Alim Adilov évről-évre Üzbegisztán üzenetét hozza el a zalai dombok közé. Képein az egzotikus kelet ősi, titokzatos világa érhető tetten. Természetesen az ő ereiben is művészcsemege folyik, és minden témát mesterfokon tud vászonra vinni. Legyen szó akár virág-csendeletről, pince-gádorról, vagy egy tüzes tangót járó ifjú párról. A szarvasi Korbely István évről-évre valami újdonsággal lepi meg a társaságot. Sokáig bűbajos bohócaival hódított, majd absztrakt festményeivel ejtette gondolkodóba a nézőt, mostanában pedig a pipacsos korszakát éli. Óriás méretű, vérpiros pipacsait a művésztaбор befejezése után egy németországi kiállításon mutatta be sikerrel az ottani közönségnek. Győrfi András művei már Amerikába is eljutottak. A Los Angeles-i közönség örömmel fogadta a búsképű lovagokat, reménykedő dámákat, bevehetetlen várakat ábrázoló, posztmodern képeit. A művésztelep részvevői általában önmagukkal játszanak szimultán, azaz egyszerre több képen is dolgoznak. A budapesti Lantos György még közülük is kiemelkedett, mennyiségi és témaválasztás tekintetében is. Egyik pillanatban még a velencei hangulatot árasztó képen dolgozott, a másikban egy zalaszentgyörgyi motívumot örökölt meg, egy idő után pedig már a zene által inspirált, abszolút modern alkotás befejezésén tevékenykedett. Egy hölgy tagja is volt a csapatnak. Az ikonok bűvöletében élő Krokker Krisztina megszállottan festette csodaszép, szelíd arcú Madonnáit és szomorú tekintetű szentjeit. A bőrműves-iparművész, Zajác Tamás az igazi „három az egyben” művész típusát testesíti meg.

Domborművei létrehozásához ugyanis a nemes alapanyag, a bőr abszolút ismerete, a szobrászatban való jártasság és festékek felhasználási módja egyaránt elengedhetetlen. Az emberi test szépségét ábrázoló torzói, a természet sokszínűségét élénkítő bőrképei, a magyarságtudatot erősítő alkotásai most is nagy sikert arattak. Végül, de nem utolsó sorban a két Buday Mihályt kell megemlítenem. Az ifjabb alkalmazott grafikusként dolgozik Budapesten, és mindent tud a modern megfogalmazási módokról. Órákon át dolgozott számítógépén, melynek képernyőjén igazi csodák születtek. Az elkötelezett zalaszentgyörgyi lokálpatrióta, idősebb Buday Mihály - egyéb elfoglaltságai miatt - alig jutott el a festőállványáig. Amikor végre akadt néhány perce, végre ő is hódolhatott szenvedélyének. Sejtelmes, sokat mondó képein a Bibliából, illetve a történelemből ismert alakok tűnnek fel. Egy művéről sem maradhat le az idealizált szépségű Nő és a teljeséget szimbolizáló gyöngy. A VII. Zalaszentgyörgyi Nemzetközi Művésztelep résztvevői ismét bizonyosságot tettek: a színvonalas kortárs művek bárhol megszülethetnek, ahol a kitartó szervezés és a mecénási hajlandóság található.